

Masha och Hjälparna

Tove Ulfsdotter Johanson

FÖRLAG

Ett kallt hus

Det får räcka med att hon anar. Jag börjar lita på hennes aningar nu. Och Lu tittar så trofast, på henne.

"Då letar vi", säger Lu.

"Först vill jag hitta Snira", säger jag.

"Tänk om det hänt henne något förfärligt. Tänk om någon rövat bort henne", säger jag nästan viskande. Som om någon skulle stå och tjuvlyssna på oss.

"Ingen Särskild? Nej, han har viktigare saker att göra", ler Myrta.

"Men han sprider oro och mörker omkring sig. Det är för att han är full av det inombords. Han är en sorgsen ryttare."

Jag ryser till. Varför skulle han lämna ett brev till mig. Oro och mörker. Är det, det, brevet handlar om?

"Nu går vi hem till Snira." Myrta ser nog att jag blir mörk i sinnet.

"Hon bor i huset, med den högsta skorstenen, där framme. De borde elda dag och natt, för där hemma är det så kallt. Men de vet nog inte hur man gör."

Det är verkligen kallt hemma hos Snira. Redan i trädgården känns det. Blommorna har morgonfrost på sig, trots att det är sommar. Gruset knastrar som pärlor av is. Stentrappan till huset är hal av frusen dagg. Stackars Sni-

ra, tänker jag. Hur ska vi kunna värma henne. Dörrklockan klingar som kallt stål. Nu står hon där lilla Snira, med sina gråa ögon, i en lila jättefilt. Hon ser vänligt på mig.

"Dom har hittat dig. Åh, Masha", säger hon huttrande.

"Jag kommer ut. Jag ska bara sätta på mig något varmt."

Något varmt? Det är ju sommar ute, tänker jag. Mer hinner jag inte tänka, förrän hon kommer ut i varma stövlar och en tjock jacka. Hon kramar mig, så att jag nästan faller omkull. Kramen är i alla fall varm.

Lu sitter på huk i trädgården och pratar med blommorna. De tinar sakta upp, en efter en, och det droppar vatten från deras blad.

"Vi är på jakt efter ett brev", upplyser Myrta, Snira om.

"Spännande." Jag ser att Snira är osäker på, om hon ska få följa med.

"Och det är därför vi hämtar dig", säger jag. "Vi måste vara alla fyra om vi ska lyckas. Det är jag säker på."

"Ja, så är det", fyller Myrta i.

Nu har Lu satt sig på huk i gruset och låter det singla mellan hennes fingrar. Det blir små vattenslingor som rinner från småstenarna, istället för is.

"Samling vid pumpen", ropar Myrta.

"Pumpen", undrar Lu. "Var ligger den?"

"Man säger så", skrattar Myrta. "Nu ger vi oss av."

"Jag visar vägen", säger Lu glatt. Och så går vi.

Plötsligt slår det mig. Varför vet Lu vägen? Det är ju Myrta, som anar.

"Vänta ett tag", säger jag och stannar. "Hur kan du veta vägen, Lu?"

Jag hinner inte få hennes svar förrän jag hör ett härligt skratt.

Jag kan aldrig ta fel på det skrattet. Det kommer från skolgården, alldeles strax intill. En boll studsar högljutt omkring.

"Valle? Är vi på väg till Valle? Hur kan du veta att han är här just nu, Lu? " Jag känner min svartsjuka, växa inom mig, igen. Lu och Valle? Är dom ihop, i alla fall?

"Han tränar varje söndagsmorgon här på skolgården. Han ska bli fotbollsproffs. Visste du inte det?" säger Lu stolt.

"Hur ska jag kunna veta det. Varför ska vi till Valle. Nu måste ni berätta", säger jag nästan argt, för allt känns väldigt mystiskt nu. Alla tycks veta och ana, allt möjligt.

"Och VAD HAR VALLE, MED INGEN SÄRSKILD, ATT GÖRA?" vrålar jag.

"Sch... sch..." viskar Lu. Bollen studsar vidare. Jag hoppas att Valle inte har hört mig. Att jag alltid ska göra bort mig, när jag är i närheten av honom.

"Ingen... ingen... annan än Valle... han är den enda som Ingen Särskild törs visa sig för. Ingen annan. Därför är vi här nu." Myrtas gröna ögon lyser när hon ser på mig.

"Valle", ropar Lu.

Då slutar bollen att studsa. Några hoppande steg hörs bakom hörnet. Så kommer Valle fram till oss.

Fast mitt hår blåser mig rakt i ansiktet, kan jag se att han

är uppriktigt glad. Han går först fram till Lu. Det gör mig mindre glad. Sedan vänder han sig mot mig.

"Där är du ju, Masha." Han ser litet extra mycket på mig, tycker jag. Och det känns bra.

"Tror du... vet du..?" Jag känner att mina kinder blir heta och röda. Typiskt. Nu tror han att jag är kär i honom. Eller?

"Så klart att du vet", svarar jag utan att förstå, vad jag menar.

Valle börjar gräva i sin ena ficka. Mitt hjärta börjar bul-
ta. Är det brevet han letar efter? Han gräver och gräver.
Jag blir otålig och säger dumma saker, som;

"Du verkar ha väldigt djupa fickor. Jag menar... se på mig. Jag har inga fickor alls."

Jag svamlar, för att tiden inte ska bli så lång och att jag inte ska svimma. Nu börjar de där dumma benen att skaka också.

Nu. Nu kommer det upp något vitt och mycket skrynkligt ur hans ficka. I hans hand. Jag ser med lättnad, att den också skakar. Han tittar på det och säger:

"Förlåt, Masha. Det är verkligen skrynkligt. Men det är till dig."

"Hur kan du veta det?"

"Han skrev ditt namn, innan han försvann", nästan viskar Valle.

"Han? Försvann? "

"Den gråe ryttaren är min vän. Han är mycket oroad för dig Masha. Mer än han brukar vara för någon. Mer mörk och sorgsen än vanligt."

Så ger Valle mig brevet med båda sina händer. Det är som en rund boll och jag tar emot det. Våra händer skakar i takt och vi ler mot varandra. Nu vet jag inte, om det är Valle eller brevet, som gör mig mest darrig.

"Tack", säger jag. "Försvann han, bara så där?"

"Ja. Han kastade brevet till mig. Tecknade MASHA i luften, och försvann."

"Kan han inte prata?"

"Nej. Han är stum. Det är kriget som... ja... så är det bara."

"Men ni är vänner? Eller hur?" undrar jag försiktigt.

"Jag är den ende, som han visar sig för. Ingen vet var han bor. Inte ens jag."

"Kanske i ett annat land", säger jag till min egen förvåning.

"Kanske det." Valle verkar inte tycka att jag sagt något dumt.

Jag vecklar sakta upp brevet och känner genast igen orden.

"Jag har inte läst det. Jag lovar", säger Valle.

Nej, nu hörs hovarna igen och en häst, som gnäggjar för-
tvivlat, rusar emot oss. Vi måste kasta oss åt sidan, för att inte bli nertrampade. Så brukar inte hästar göra. Det vet jag.

Ingen ryttare, sitter på hästens rygg.

"Han har förlorat sin ryttare", säger Myrta. Jag reser mig upp. Hästen stannar, med sin mule, mot min kind.

Det är, som om den vill säga mig något. Den ser mycket sorgsen ut.

"Den blöder", säger Lu. "Titta Masja."

Jag ser en lång blodig reva på hästens mage.

"Titta här!" Snira håller upp ena stigbygeln. Jag ser först inget, men så tar hon ut en liten tygbit, som fastnat. Den är tjock.

Och den är grå.

